

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published three times a week by the Ukrainian Labor News Ass'n,
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year \$4.00
Telephone: J 1465-2.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень:
у вівторок, четвер і суботу.
Видає Створившися "Українських Робітничих Вістей".
Передплата на рік \$4.00
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Неповніщені в газеті рукописи не звертаються, крім дописувачів, які
визначено зазначити, що бажано зворотного рукопису на случай його неповні
щення та згадувати поштовою стрічкою на його пересилку.

2,000 НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ДЛЯ "У.Р.В."

Нехай це стане гаслом на місяць май для всіх класово свідомих робітників і фермерів, що читають наш часопис. Нехай це гасло залує вже від тепер по всіх відділах наших організацій. Дві тисячі нових передплатників для "У.Р.В." в місяць маю!

Дістають це число нових передплатників для нашого часопису протягом місяця май це одно з найважливіших завдань нашої майської кампанії. Воно означає поширення нашої пропаганди, класової свідомості, здобуття нових робітничих кадрів для визвольної боротьби робітничої класу проти капіталізму.

Це завдання не так дуже легке, щоб його можна було легко виконати, але й не так дуже трудне, щоб його не можна було сповнитися. Ми не говоримо про щось таке, чого не могли б ми виконати. Але не хочемо, щоб товариші брали справу дуже легко, бо тоді не буде пороблено потрібних приготувань і наше завдання не буде повністю виконане. Кожен з нас повинен бути до цього завдання поважно на увагу і щиро попрацювати над придбанням нових передплатників, то легко здобудемо їх більше, чим зазначені нами дві тисячі.

Ми певні, що відділи наших організацій вже почали приготування до майської кампанії. Вінніпегські товариші і товаришки, наприклад, вибрали спеціальний комітет майської кампанії, який виготовив вже детальний план кампанії на цілий місяць. Після цього плану, в дохід нашої преси має бути уряджено два концерт-мітинги, два концерти, п'ять представств, розігранка і загальне збирання залетких і нових передплатників всіма членами і членками всіх наших місцевих організацій. Для легшого і впорядкованого виконання цього плану, комітет поділився на п'ять підкомітетів, які вже вийшли за роботу — один приготував концерт, другий представств, третій розігранку, четвертий листи з адресами для колекторів передплату а п'ятий всі друзі. Особливу увагу вирішено звернути на збирання нових передплатників. Таку планову роботу місцевих товаришів варто б вважати за запоруку для всіх наших товаришів і товаришок по цілій Канаді.

Знаючи з досвіду, що товаришам і товаришкам, охочим до збирання нових передплатників, в допомозі стають певні заохочення особливо для нових передплатників. Виконавча Рада нашого видавництва рішила дати всім тим, що зложать передплати в місяць маю, ще й книжок в додатку до часопису. І так: кожному передплатникові, новому й старому, який відновить свою передплату, за цілорічну передплату в сумі \$4.00, адміністрація "У.Р.В." вилеє в додатку до часопису ще й книжок на \$1.00 вартості; всі, що зложать в місяць маю піврічну передплату на "У.Р.В.", в сумі \$2.00, одержать книжок на 50 ц.; ті-ж, що зложать тільки чверть-річну передплату, в сумі \$1.00, одержать книжок на 25 ц. Цим зможуть товариші заохотити до передплатування нашого часопису тих, що його ще не передплатують, а також і старих передплатників до відновлення їхніх передплат.

Спис назв книжок, з яких ці передплатники зможуть вибирати собі те, що їм подобається, буде окремо надрукованої і розісланий всім, що займуться збиранням передплат. Крім цього, будуть надруковані та розіслані також і листи для збирання передплат і пресового фонду.

Остатється тільки для кожного і кожної з нас взятися щиро до праці і наше завдання буде виконане. Нехай би лише кожний читач і кожне читачка нашого часопису придбав одного нового передплатника для "У.Р.В.", то ми далеко перевикнали б означене нами число. Ану, Товаришу читачу і Ви Товаришко читачко, та й всі Ви, Товариші і Товаришки, члени і членкині наших організацій, не пожалуйте трохи часу і труду та поагуйте в маю своїми знайомими за нашим часописом, а певно що дістанете від них бодай одного нового передплатника на "У.Р.В." А як що Ви самі заведете передплату на "У.Р.В.", то радимо зачати від себе, а потім же бодай одного нового передплатника придбайте. Тож готовіться Товариші і Товаришки і заадайте намічайте собі план кампанії на цілий місяць май, який має принести "У.Р.В." найменше дві тисячі нових передплатників.

ДО КОНВЕНЦІЇ Р.П.К. І КОНФЕРЕНЦІЇ УКР. СЕКЦІЇ

Хочемо сказати кілька слів з нагоди конвенції Робітничої Партії Канади і конференції П Української Секції, що мають відбутися — перша при кінці цього, а друга з початком наступного тижня. Не маємо наміру робити підсумків з їхньої діяльності, але хочемо звернути увагу конвенції на деякі важні питання, що ждуть свого вирішення.

Хто пильно слідує за життям і діяльністю Р.П.К. за останній рік, той не міг не замітити, що партія, помімо найкращих зусиль її найактивніших членів не багато розвинулась. Правда, що кілька наших робітничих політичних або й трейд-юніонів організацій в Канаді теж не може похвалитися своїм яким-таким гідним зростком за минулий рік. Причиною цьому несприятливі умовини, що взагалі мали дуже невмінливий вплив на туешній робітничий рух. Але ці умовини починають змінюватися і треба подумати над способами, при допомозі яких можна б на будуче нашу Р.П.К. розвинути і поширити її діяльність.

В минулому році скрізь на заході Канади давалося відчувати недостаток організацій, головно між англійськими робітниками. Бракувало їх і між українськими робітниками. Звичайно, причиною тут були матеріальні недостатки, а по часті недостаток відповідних людей. Але-ж чому муситься в якийсь спосіб зарпатити, бо без постійних об'єднаних організацій ні Р.П.К., ані П Українська Секція не можуть існувати. Над цією справою мусить так конвенція Р.П.К., як і конференція Укр. Секції серйозно застановитися. Коли немає іншого способу, то треба встановити спеціальний організаційний фонд для вдержання організацій. Що-ж до організацій, то їх треба роби-

ти із відповідних партійних членів, без огляду на те, де вони працюють. Партійною дисципліною заставити їх оставити їхні "спокійні" заняття і висилати на організаційну мандрівку. Годи-ж мучити тільки деяких одиниць, що й так жертвують своїми особистими справами а часто і своїм здоров'ям.

Конче треба респочати жваву кампанію за новими членами. За три роки існування і діяльності партії під впливом її пропаганди тежже виробилося стільки класово свідомих робітників, що ними можна б бодай в два збільшити членство партії. Нам потрібно їх, бо треба ними сил для виконання збільшуючоїся праці і завдань.

Пора вже поробити певні кроки в напрямі порозуміння з радикальним елементом незалежного фермерства, що є майже в кожній з існуючих фермерських організацій і створення бодай зв'язку масової фермерсько-робітничої партії. Економічна депресія і невмирне зубожіння заставляють фермерів самих шукати цього порозуміння з робітниками, тож пора вже піти їм назустріч. Попередні конвенції Р.П.К. це справу завжди відкладали, але тепер пора вже її дефінітивно вирішити.

Конференції Української Секції Р.П.К. з'окрема прийдеться пильно застановитися над питанням осідку Бюро, а також над вдержанням його платного секретаря. Прикрий довід навчав нас, що так дового, як членами Бюро будуть вибрані ті товариші, що й так мають на собі по кільканадцять інших обов'язків у всіх інших наших організаціях та перетяжені працею так, що не є в силі ні одного обов'язку сповнити так як потрібно, то Бюро не буде сповняти своїх функцій як слід. Праця в Бюро, найважливішу із наших всіх зарядів, вимагає часу і пильної уваги. Отже в Бюро повинні бути такі члени, що мають той час до розпорядженню.

6 дні місцевості, в яких може бути осідок Бюро Української Секції Р.П.К. Вінніпег і Торонто. Вінніпегські передові товариші перетяжені працею і всімами обов'язками, бо тут всі головні заряди наших організацій, секретарі яких всі тепер сповнюють свої обов'язки безплатно вечерами і ночами, бо в день працюють де-інде, щоб заробити на кусок хліба. Тож нехай конференція застановитися, чи не краще було б перенести осідок Бюро до Торонто, місця осідку Ц.Е.К. На всякий випадок по-рядом є, щоб Бюро мало постійного платного секретаря, що полагався би всім партійним справам в час, даван би вітні, розпорядження і огляд партійної діяльності до часопису, що являється концешим, коли ми бажали, щоб життя і рух в нашій Секції безпереривно розвивався.

Ще, що ми задали повинці про організаторів і кампанію за новими членами, розуміється відноситься також і до Української Секції.

Оце найважливіші і певні питання, на які ми звертаємо увагу товаришів-делегатів на конвенцію і конференцію. Інших справ не торкаємося, бо вони безперечно будуть обговорювані і вирішені по порядку дня. Ми щиро віримо, що партійна конвенція і секційна конференція належню оцінять зміну ситуації в економічному житті цієї країни і положенню трудових мас, які починають знову будитися з кількарічної апатії та боряться проти немілосерддної і жадної експлуатації (свідомством цього страїт майнерів в 18: дистрикті, невдоволення майнерів 26 дистрикті і залізничоробітників, загроза страйку пошто-вих робітників, невдоволення прибитих нуждою фермерів і т. д.) і поставлять партію на належній передовій позиції загострюються в Канаді класової боротьби. В цьому переконано з цього серця бажавмо так конвенції Р.П.К., як і конференції У.С.Р.П.К. як найкращих успіхів.

ДРУГЕ ПРОТЕСТАЦІЙНЕ ВІЧЕ В ТОРОНТО

скликане патріотами, а переведене свідомими робітниками.

Як відомо вже українські працюючі маси в Канаді під проводом Укр. Секції Роб. Партії Канади протестували численними мітингами в місяць марті з приводу кровавих переслідувань Українців на землях Західної України. В той цілі відбулися в другій половині мартя протестаційні віча Нової Скошій аж по Венкувер. Робітничтво Торонто вже 16 мартя на чисельно-масовий віч протестувало проти тиранії сьогодишньої Польщі і ухвалило відоме оголошення в "У.Р.В." резолюцію, в якій точно обговорено ці переслідування. Резолюція не була звернена зі скавулінням і плазуванням до могочих світа цього (як то довгі роки практикували патріоти "У.Р.В." резолюцію, в якій точно обговорено ці переслідування, тимбільше своїх рідних в краї, чисельно прибули на віче і виповнили велику галло по береги.

Виходить вічевий "комітет" і відкриває віче. З салі посилається питання до комітету, хто скликає віче і в якій цілі.

"Пан" представств пояснив, що це протестаційне віче в справі Бесарабович — словами "ви мене всі знаєте, що я з "Провітні"... Присутні одобрив віче з додатком від себе, щоб розширити протест на всі жертви, записані і незаписані, шляхетського терору. Присутні зажадали рівнож вибору представств з поміж себе. Домагання присутніх дано під голосування і вибрано майже всіма голосами на представств тов. Зрадівського. Тов. Зрадівський пішов на зустріч домаганням присутних і додав ще двох бесідників з публіки.

Першим бесідником був якийсь цювопривбувший з Відня "громадянин". Розжалобилася його душа, що застав присутні поділені політично. Обіцяв, як особисто знайомай нещасної жертви, Бесарабовича, багато дещо про нього розказа-ти. Однак три четверти бесідки були звернені на брак гармонії в українській сім'ї; не забув згадати, що український селянський народ, що не доложі (?) до соціялізму, що богуджакувати у нас нема буржуазії; дуже обережно зрив наступ на нехарактерних укр. провідників, але ясного шляху не показав. Здавалося мені особисті, що ось вкаже, що "Оборона України" спасе укр. народ; але ні, згадав це раз про гармонію (спільну працю в 1918 р.) і звернув на Бесарабову, але нового нічого не сказав.

Другим бесідником був тов. С. з публіки. Цей згадав про жертву Бесарабовича та про інші жертви від 1918 р. — аж до нинішних часів. Опрокинув твердження першого бесідника, що "гармонія" панів може спасти трудові маси Західної України. Він доказав, що "спільний фронт" 1918 р. був коренем нещастя. Провід перебрав панів і підпанків і через свою орієнтацію на західно-європейську буржуазію загинув визвольний рух. Не було з'організованого робітничства і бідного селянства, яке було-б стало на дійсно революційний шлях і в союзі зі східним пролетаріатом мгло себе визволити. Згадав дещо, що останні події кровавого переслідування Польщі тісно зв'язані зі зміною орієнтації населення Західної України, яке арозуміло, що через соціальну революцію визволить себе і національно. Іншого шляху до визволення нема.

Третім бесідником був "громадянин" — адвокат Г. Цей тинився, що ми маємо змогу в Канаді протестувати, згадав про якогось англійського короля, що його забили в 16-ім віці, говорив, що ми приїхали до Канади, але чого, присутні не дізналися. Говорив ще про репортера англійської преси, але про те, для чого було скликає віче, не говорив.

Відак говорив ще якийсь закурничий реалістє селянин, який ціле спасення бачив в бози.

П'ятим бесідником був тов. Б.—к, з публіки. Його мова, наскрізь свідомого революціонера, була одним великим контрастом до мови четвертого бесідника. Він, переповнівши в палких словах всі пекольні муки населення Західної України, вказував шлях до визволення, через соціальну революцію в союзі зі всіма покритидженними, а ними є міжнародне робітничество. Перестерігає, щоб події знова не застали нас не приготованими, як це було 1918 р. і радив вступати в ряди Р.П.К., де робітники навчаться як боротися з насильством. Говорачи про жертви терору

в Галичині, тов. Б.—к запропонував вшанувати пам'ять Бесарабовича та інших жертв повстанням та місць. Коли бесідник розбирав подрібно події, він доказував, що частина "патріотів", які стоять за автономією з Польщею, допомагаючи жандармам, доносили на український народ. На доказ-цего хотів відчитати листи з львівської тюрми, друковані в робітничих часописах. Маленька горстка "патріотів" почала кричати, бо боялася почути правду в очі.

Початок і кінець віча були бурливими, головно при голосуванні резолюцій. Свідоме робітничество **потвердило ще раз протестну резолюцію вроблену У.С.Р.П.К. і оголошену в "У.Р.В."** "Патріотики" бачучи, що майже всі присутні стоять на пролетарському становищі, час від часу кидали слова: "зрадники", "московські запродавці".

По скінченню віча присутні відіслали революційні пісні та з ясным поглядом в майбутнє розійшлися домів.

Присутній.

Микола Любченко. ТРАГЕДІЯ УКРАЇНСЬКОГО ПАТРІОТИЗМУ.

(Стаття для "Українських Робітничих Вістей".)

(Продовження.)

ІІ

Спочатку — маленький погляд на співвідношення сил української еміграції. Він буде корисним для висняння причин несподіваного прозрівання українських патріотів.

В добу своєї освіти українська еміграція нахоувалась при десятці партійних угруповань, кожда група, що виходила в еміграцію, вносила свою "ідеологію", свій програм, свої зв'язки, які уможлишували її самостійне існування за кордоном, таким чином даючи змогу самостійно факторувати при черговій роспродажі України. Саме легкість роспродажі і росплоджувала українські "партії". Скоропадський продавався Берлінові, Петлюра — Варшаві, а яка-будь "Українська Народна Партія" встигала одержувати субсидії від... баварської народної партії. На Вкраїні про "Народну Партію" ніхто ніколи не чув, та й в еміграції вона складалася, напевне, з 5-6 членів, але її самостійне існування й спритність лідерів давали змогу видирати подачки. Через субсидії й горькове халання Європи за "рятувальця Росії" й розвелася сила слянена емігрантських партій. Кождий "вождь", що мав виходження в прийому одного з європейських міністерств, утворював свою власну партію.

Але ці золоті часи еміграції швидко минули і наполовину 1923 р. ми маємо зовсім відмінну картину. Українська еміграція від нещасної маси окремих угруповань переходить до великих об'єднань, при чому це зовсім не знаменує якої консолідації чи по-годження в акціях еміграції. Де-хто з "вождів" після чотирохрічних емігрантських вандрувань вирішив заспокоїтись в затишці, як, напр., недавній командарм, герой походів 1920 р. Омелянович-Павленко, який відкрив на "дарунки вджачного населення"... комісійну контору в Гданську. Європейський імперіалізм відмовився від стихійної підтримки принагідних організацій і принагідних планів; навіть більше — почалися серйозні розмови в Англії й Франції про визнання Радянського Союзу. Далі, еміграція цілком розгубилася всіма зв'язки з українською територією через ліквідацію на ній політичного бандітизму. Все це привело до того, що дрібні політичні угруповання й орієнтації розстають в загальному емігрантському морі, і нездані творці політичних партій перетворились в тихеньких рангів, що мирно доживають свій вік у відповідній дружній державі, завдяки засобам, які чесно зароблено підчас наскоків, гра-

бунків скарбу власної У.Н.Р. або шляхом субсидій. Втримались тільки ті емігрантські групи, що мали за собою більш-менш солідних покровителів. А вся емігрантська дрібнота, що не мала змоги зайнятися чесною працею, не ризикує повертатися на батьківщину або не має бандиторської ренти, — мусіла була улятися в великі групи. Таким чином, середина минулого року знаходиться українську еміграцію в таких чотирьох таборах.

1. Крайній правий табір — українські монархісти, група "Українського Козачого Товариства".

2. Крайній лівий табір — псевдо-соціялісти, група Шаповала, "Громком".

3. Власне петлюрівщина — громадянська еміграція в Польщі й Румунії.

4. Тютюнницьчина — українські фашісти, військова еміграція в Польщі, Румунії й Галичині.

Характеризувати окремі табори не вистарчає місяця й часу, та діяльність їх до певної міри відомо читачам "У.Р.В." хоча-б з моїх статтів про історію еміграції, що друкувалися на цих сторінках торік. Звернемось до останнього табору, який "зрада" Тютюнника знищала зовсім.

Група Тютюнника народилася з незадоволення боекдатності й найбільш незахопленої роскладом частини еміграції всіх трьох таборів, головним же чином — петлюрівського. Опозиційно настроєні до петлюрівщини елементи, що не мали нічого спільного ні з монархістами, ані з "соціалістами", йшли до свого старого боевого товариша, який вийшов з унерівської авантюри з чистими руками, бо, як би не росціновати діяльність Тютюнника, він ніколи не займав у Петлюри міністерських місць, хоча весь покій петлюрівщина тримався бойовою працею його саме, а не кого іншого.

Гасла про "визволення нації", про "окупантів" ці люде добре утмяли, бо вони робили контрреволюцію не теоретично, а практично. І вони почали продукувати ці гасла до кінця, ставити обидві крапки над і: "геть з окупацією", то зі всякою, а не лише з капанською; коли "все для народу і через наріа", то при чому тут Польща з кордонами 1772 р.? Тютюнницькі стояли за визволення народу силами виключно народу. Не ззовні мусить прийти звільнення, а тільки з середини. Поляки й Румуни такі самі вороги України, говорили вони, як і Москва! Розчарування в чужій допомозі та прагнення до визволення України власними силами штовхнули Тютюнника на авантюру з В.В.Р., яка закінчилась цитованою вище заявою про покуту у всіх гріхах проти

українського народу і відданням себе в роспорядження українських робітників і селян. Таким чином, ідебне росходження Тютюнника з Петлюрою полагало в ріжніці поглядів на чужоземну допомогу. Петлюра жадного кроку не зробив узакчи чужоземної контррозвідки: спочатку Німці, потім Французи, зрештою Поляки й Румуни. Коли тепер Петлюра посварився з Поляками та втік з Польщі, то лише для того, щоб перейти на службу до Мадярів. А Тютюнник не бажав служити чужоземному хазяїнові, вважаючи за свогого постійного хазяїна український наріа. Працюючи на початку на руку чужоземним контррозвідкам, Тютюнник врешті кинув накладати з ними та почав ділати на власне ризико.

Крім цієї ідеології, були безумовно й причини практичного, попросту — карежного характеру. Ні Тютюнник, ані його бойові товариші не могли далі терпіти, щоб на їхніх бойових послугах, на їхній крові така нічевна людина, як Петлюра, будувал своє кар'єру. Зрештою, і політично, і організаційно Тютюнник був для еміграції більшою ціністю, ніж Петлюра до всіма своїми міністрами. Безконтрольність в росподілі субсидій, самодержавність Петлюри, — все це відштовхнуло більшість його військових помічників і вони перейшли до табору Тютюнника. Політична аморфність цього елементу робила з них простих виконавців на початку прагненнє Петлюри, а потім — Тютюнника, в якому вони все-ж таки бачили і ціляли старого бойового товариша й досвідченого стратега. Вибравши в себе ідеологію Тютюнника — ідеологію тверезого націоналіста, вони разом з ним вирішили принести усякю побірку проти радянської влади, переконані в у нецільності цієї боротьби в той момент, коли на Україні здійснюють більшість їхніх прагненнє.

Ось чому зовсім масу українських патріотів першими прозрівали тютюнницькі — боекдатна частина еміграції в Польщі й Румунії. З їхніх лав все-ж еміграція вперше почала відкрите визнання, що бувши побіркою української національної ідеї проти соціальної революції, вони тим самим акційно виступали проти самої української нації.

РАКОВСЬКИЙ ПРО ВІДНОСИНИ МІЖ СР.Р. І АНГЛІЄЮ.

МОСКВА, 28. лютого. — В розмові зі співробітником Рос. та повійерній в справах С.Р. С.Р. в Лондоні тов. Раковський повідомив, що відновлення єгор мальних зносив з С.Р.С.Р. має для Англії величезний політичний і економічний інтерес. Англія потребує нашої сировини, нам потрібні англійські машини. Одною з причин визнання було безробіття в Англії. Не тільки широка маса англійського народу, але й кредиторні не протестували проти визнання С.Р.С.Р. Визнання С.Р.С.Р. Англією є повинні і безумовним. В питання про борги тепер ніхто в Англії, в тому Чейні й уряд, не заперече того, аби ми висунули наші контрпретенсії. Політична кола Англії розуміють, що питання про борги може бути розв'язане, як що нам буде зроблено серйозну матеріальну допомогу, не тільки в формі товарів, але також в формі грошевих кредитів.

Англійський уряд поки що поширив на С.Р.С.Р. пільги, надані законом для подячення всієї зовнішньої торгівлі, а саме — довготермінові кредити на 20 літ. Проте, цього не досить; ми добиваємося надання кредитів в роспорядження самого уряду С.Р.С.Р. Ліберали висловлюються принципово за надання нам торговельних кредитів з середини. Поляки й Румуни такі самі вороги України, говорили вони, як і Москва! Розчарування в чужій допомозі та прагнення до визволення України власними силами штовхнули Тютюнника на авантюру з В.В.Р., яка закінчилась цитованою вище заявою про покуту у всіх гріхах проти

Українська робітничя преса, це ознака сили і свідомості робітничества. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплати!